

Sygn. akt III ZS 3/09

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Kwaśniewski

SSN Romualda Spyt

Protokolant Anna Gryźniewska
w sprawie ze skargi Ministra Sprawiedliwości
na uchwałę nr 60/09 Rady Izby Komorniczej w Ł. z dnia 6 lipca 2009 r. ,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 6 listopada 2009 r.,

uchyla zaskarżoną uchwałę.

Uzasadnienie

Działając na podstawie art. 68 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (jednolity tekst: Dz. U. z 2006 r. Nr 167, poz. 1191 ze zm.) Minister Sprawiedliwości złożył wniosek o uchylenie jako sprzecznej z prawem uchwały nr 60/09 Rady Izby Komorniczej w Ł. z dnia 6 lipca 2009 r.

Według zaskarżonej uchwały „Rada Izby Komorniczej w Ł. uznaje, że poszukiwaniem majątku dłużnika jest kierowanie wszelkich zapytań do urzędów i instytucji zmierzających do ustalenia składników majątku, bądź źródeł dochodu dłużnika w sytuacji gdy wierzyciel nie wskazuje majątku dłużnika. Powyższe, za wyjątkiem spraw w których komornik obowiązany jest do działania z urzędu, winno być dokonywane wyłącznie na zlecenie wierzyciela w trybie art. 797¹ k.p.c. i po uiszczeniu stosownej opłaty stałej określonej w art. 53a ustawy o komornikach sądowych i egzekucji”.

Zdaniem Ministra Sprawiedliwości uchwała została podjęta z naruszeniem art. 93 ust. 1 i 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, który określa zakres działania rady izby komorniczej. Uchwała jest nieuzasadniona merytorycznie i zmierza do bezprawnego zwiększenia kosztów egzekucji, zagraża sprawności postępowania i promuje zachowania sprzeczne z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Ministra Sprawiedliwości jest uzasadniony z uwagi na brak kompetencji Rady Izby Komorniczej do podjęcia uchwały dotyczącej przedstawionego w niej zagadnienia wykładni przepisów art. 797¹ k.p.c. oraz art. 53a ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Kompetencje rady izby komorniczej wymienione są w art. 93 tej ustawy i nie ma wśród nich uprawnienia do wypowiedzania się w formie opinii w sprawie, której dotyczy zaskarżona uchwała.

Podejmując tę uchwałę Rada Izby Komorniczej w Ł. jako podstawę prawną wskazała § 16 ust. 2 pkt b Kodeksu Etyki Zawodowej. Przepis ten stanowi, że przejawem nieuczciwej konkurencji jest narzucanie komukolwiek swoich czynności poprzez proponowanie rażąco niższych lub nieadekwatnych opłat z jednoczesnym odsyłaniem wierzycieli do innych komorników w sprawach pracochłonnych i mało dochodowych. Przepis ten nie ma jednakże charakteru kompetencyjnego, lecz jest przepisem prawa wewnętrznego samorządu komorniczego i nie może być rozumiany jako podstawa prawna do wydania opinii o wykładni ustaw. Izba komornicza, w sprawach nieindywidualnych, może wyrażać opinię tylko na wniosek Ministra Sprawiedliwości, przy czym prawo to służy walnemu

zgromadzeniu komorników izby komorniczej, a nie radzie izby komorniczej (art. 89 ust. 1 pkt 8 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji). Prawo do wyrażania opinii, w sprawach nieindywidualnych, z własnej inicjatywy, ma Krajowa Rada Komornicza, ale w ograniczonym zakresie (art. 85 ust. 1 pkt 2 i 3 tej ustawy). Obejmuje on sprawy dotyczące biurowości i rachunkowości oraz zmiany przepisów dotyczących egzekucji, dokonywania zabezpieczenia i funkcjonowania komorników. W innych sprawach Krajowa Rada może wyrażać opinie tylko na wniosek Ministra Sprawiedliwości lub organów samorządu komorniczego (art. 85 ust. 1 pkt 4 ustawy). Ten sam pogląd Sąd Najwyższy przedstawił w wyroku z dnia 19 sierpnia 2009 r., III ZS 1/09 uchylającym uchwałę Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia Komorników Sądowych Izby Komorniczej w Warszawie z dnia 20 marca 2009 r., także dotyczącą wykładni art. 797¹ k.p.c. w związku z art. 53a ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.